

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 12.—

Ἐτησίᾳ φρ. 20. 15.—

Ἐξάμηνος 6,50

Ἐξάμηνος 8.—

Τριμήνιος 3,50

Τριμήνιος 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλον προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1918

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 2

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Λίγο καιρὸ ἀφοῦ πούλησαμε τὴν Κοκκίνω, ἔφθασε κι' ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριῆς. Πέρσι, σὰ σήμερα, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα μοῦ εἶχε κάμει σβίγγους καὶ τηγανίτες· κι' ἔφαγα, ἔφαγα!.. Μα φέτο δὲν εἶχαμε πιά Κοκκίνω, να μᾶς δώσῃ γάλα για τὴ ζύμη καὶ βούτυρο για τὸ τηγάνισμα.

Πάει! οὔτε Κοκκίνω πιά, οὔτε γάλα, οὔτε βούτυρο, οὔτε τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριῆς! Ἔτσι ἔλεγα μέσα μου, καταλυπημένος.

Μὰ ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα μοῦ εἶχε κάνει μιὰ ἐκπληξή: Ἄν καὶ δὲν συνήθιζε νὰ γυρεῖ, γύρεψε γι' ἀγάπη μου ἓνα κουκάκι γάλα ἀπὸ μιὰ μας γειτόνισσα, κομμάτι βούτυρο ἀπὸ μιὰν ἄλλη, καὶ σὰ γύρισα στὸ σπίτι, κατα τὸ μεσημέρι, τὴ βρήκα νὰ χύνῃ ἀλεύρι 'ς ἓνα μεγάλο πῆλινο τσουκάκι.

— Μπα! ἔκαμα πλησιάζοντας· ἀλεύρι!

— Μάλιστα, μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ χαμόγελο· ἀλεύρι, Ρεμῆ μου· ὦραϊο. ἄσπρο ἀλεύρι ἀπὸ τιτάρι· ἀκού το πῶς μυρίζει!

Δὲν ἐτόλμησα νὰ ρωτήσω τί θὰ γινόταν αὐτὸ τὸ ἀλεύρι, ἴσα-ἴσα γιατί εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸ μάθω. Καὶ γι' ἄλλο λόγῳ ἀκόμα· δὲν ἤθελα νὰ δείξω πῶς ἤξερα τί Κυριακὴ ἦταν ἐκείνη, για νὰ μὴ λυπηθῇ ἡ καίμενη ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα.

— Καὶ τί κάνουν μὲ τ'ἀλεύρι; μὲ ρώτησε αὐτὴ.

— Φωμί.

— Φωμί. Μὰ καὶ τί ἄλλο;

— Καὶ χυλό.

— Καὶ χυλό. Μὰ καὶ τί ἄλλο;

— Τί ἄλλο;... Δὲν ξέρω.

— Ξέρεις, ξέρεις πολὺ καλά. Μὰ σὰν καλὸ παιδί πού εἶσαι, δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς. Ξέρεις πῶς σήμερα εἶναι ἡ τελευταία Ἀποκριά, ἡ μέρα πού κάνουν σβίγγους καὶ τηγανίτες. Ἐπειδὴ ὁμῶς ξέρεις καὶ πῶς δὲν ἔχουμε βούτυρο καὶ γάλα, δὲν κοιτᾷς νὰ μιλήστῃς γι' αὐτά. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ὁ, μαμά!..

— Ἐννοια σου ὁμῶς κι' ἐγὼ πῆρα τὰ μέτρα μου... Δὲ θὰ κακοκαρδίσης τέτοια μέρα. Κύτταξε στὴν κασσέλα!

Τὴν ἀνοιξα γρήγορα-γρήγορα, κι' εἶδα τὸ γάλα, τὸ βούτυρο, μερικά αὐγά καὶ τρεῖς πατάτες.

— Δός μου 'δῶ ταυγά, μοῦ εἶπε, καὶ πάρε σὺ τίς παιάτες, να τίς ξεφλούδισῃς.

«Κι' ἐπιανε ἄεφνα ραγδαία βροχή...» (Σελ. 1, στ. α')

Κι' ὅσο ξεφλούδιζα ἐγὼ κι' ἔκοβα φέτες-φέτες τίς πατάτες, ἐκείνη ἔσπαζε ταῦχα μέσα στ'ἀλεύρι κι' ἀρχισε νὰ τὸ δουλεύῃ, ρίχνοντας κάπου-κάπου κι' ἀπὸ μιὰ κουταλιά γάλα.

Ἀφοῦ ἐτοιμάστηκ' ἔτσι ἡ ζύμη, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ἔβαλε τὸ τσουκάκι στὴ χόβολη, καὶ δὲν εἶχαμε πιά παρὰ νὰ περιμένουμε, γιατί τὸ βράδυ, στὸ δείπνο, θὰ τρώγαμε σβίγγους καὶ τηγανίτες.

Νὰ πῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, ἡ μέρα μοῦ φάνηκε ἀτελείωτη καὶ κάθε τόσο πῆγαινα καὶ σήκωνα τὸ πανί, πού σκέπαζε τὴ ζύμη.

— Μὴ καὶ θὰ κρυώσῃ! μοῦ φώναζε ἡ

μάνα Μπαρμπερίνα, καὶ δὲ θ'ἀνείθευ καλά!

Ἀνέβαινε ὁμῶς καλά. Σὲ μέρη-μέρη ἔβλεπα κάτι σὰ ραγίσματα καὶ κάτι σὰ φουσκάλιδες. Κι' ἀπ' ὅλη τὴ ζύμη πού γίνονταν ὁλοένα, ἔβγαίνε ὠραία μυρωδιὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ γάλα.

— Σίγισε ξυλαράκια! μοῦ εἶπε ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα. Θὰ μᾶς χρειαστῇ καλὴ φωτιά, χωρὶς καπνὸ.

Τελος πάντων ἀνάψαμε τὸ λύχνον.

— Ρεμῆ, βάλε ξύλα στὸ τζάκι!

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ ξαναποῦν τὸ λόγο, πού περίμενα μὲ τόση ἀνυπομονησία. Σὲ λίγο μιὰ μεγάλη φλόγα ἀνέβηκε ἀπ' τὸ τζάκι στὴν καμινάδα κι' ἡ τρεμουλιαστή της λάμψη γέμισε τὸ σπίτι.

Ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ξεκρέμασε τὸ τηγάνι καὶ τὸ ἔστησε πάνω ἀπ' τὴ φλόγα.

— Δός μου τὸ βούτυρο.

Πῆρε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μαχαιριοῦ ἓνα κομμάτι σὰν καρύδι καὶ τῶρριξε στὸ τηγάνι, ὅπου ἔλυωσε μὲ τσιτσιρίσματα.

Ἄ, τὴν καλὴ, τὴν ὀρεκτικὴ μυρωδιὰ, πού εἶχαμε τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἀπολαύσουμε!..

Ἄ, τὴ φαϊδρή, τὴ γλυκειὰ μουσικὴ, πού ἔκανε τὸ βούτυρο, καθὼς σφύριζε καὶ τσιτσιρίζε στὸ τηγάνι!

Μὰ ὅσο κι' ἂν πρόσεχα 'ς αὐτὴ τὴ μουσικὴ, μοῦ φάνηκε σὰ νὰ κοῦσα βήματα στὴν αὐλὴ μας.

Ποῖς ἐρχότανε νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ τέτοια ὦρα; Κάποια γειτόνισσα βεβέκια, για νὰ μᾶς γυρέψῃ φωτιά.

Μὰ δὲν ἔπεινα πολὺ μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα πῆρε μιὰ κουταλιά ζύμη ἀπ' τὸ τσουκάκι καὶ τὴν ἔρριξε στὸ τηγάνι. Ὁ πρῶτος σβίγγος ροδοκοκκίνιζε. Ἐ, δὲν ἦταν στιγμὴ για νὰ χῶ τὸ νοῦ μου ἄλλοῦ!..

Ἐνα μπατσόβι σκούταψε στὸ κατῶφλι κι' ἀμέσως ἡ πόρτα μᾶς ἀνοίξε μ' ὀρμή.

— Ποῖς εἶναι; ρώτησε ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα, χωρὶς νὰ γυρίσῃ.

«Ένας άνθρωπος είχε μπη μέσα κι' η φλόγα που τον εφώτισε πλέριζε, μούδειζε πώς φορούσε άσπρη μπλούζα και κρατούσε μπαστούνι χοντρό.

— Αποκρεύετε, βλέπω, σεις εδώ-μέσα, είπε με τόνο τραχύ. Α, μην ένοχληθώτε!..

— Παναγιά μου! έρώναξ' εϋθύς ή μάνα-Μπαρμπερίνα, αρίωντας χάμου το τσουκάλι. Καλέ, σύ 'σαι. Γερόλυμε; (*)

«Έπειτα μ' έπιασε από το χέρι και μ' έσπρωξε προς τον άνθρωπο, που είχε σταθή στο κατώφλι.

— Ο πατέρας σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ψυχοπατέρας μια φορά!

«Έτρεξα κι' εγώ να τον φιλήσω, μα μ' έσταμάτησε με την άκρη του μπαστουνοϋ του.

— Ποιος είναι τούτος-δω; ρώτησε.

— Ο Ρεμής, καλέ!

— Μα δε μου είχες πη;...

— Ναί, ναι... σου είχα πη... μα δεν ήταν αλήθεια...

— Α, δεν ήταν αλήθεια... έτσι πές μου!... δεν ήταν αλήθεια...

«Έκαμε λίγα βήματα σ' έμένα, με το μπαστούνι του πάντα σηκωμένο και, χωρίς να το θέλω, τραδήχτηκα.

Μα τί είχα κάνει; Σε τί είχα φταίξει; Γιατί τέτοια ύποδοχή, ενώ εγώ πήγαινα να τον φιλήσω;

Δέν έλαβα καιρό να λύσω τις διαφορές αυτές άπορίες, που μουρχούνταν ή μια άπάνω στην άλλη.

— Αποκρεύστε, βλέπω, σεις εδώ-μέσα! είπε πάλι. Δε μου κακοφαίνεται, γιατί έχω πείνα γερή. Τι τρώμε άπόψε;

— Έκανα σβίγγους.

— Το βλέπω. Βέβαια όμως δε θα δώσης σβίγγους για δείπνο, σ' άνθρωπο που έκαμε σαράντα μίλια με τα πόδια!

— Μα δεν έχω τίποτα. Δε σε περιμέναμε, βλέπεις.

— Πώς τίποτα;... Τίποτα για να δειπνήσω;

Κύτταξε όλόγυρα.

— Να βούτυρο!

Σήκωσε τα ματιά του, στο ταβάνι, στο μέρος που άλλη φορά κρεμούσαμε το λαρδί. Μα το τσιγγέλι τώρα ήταν άδειο κι' από το πάτερο κρέμουνταν μόνο μερικές πλεξούδες σκόρδα και κρομύδια.

«Έρριξε με το μπαστούνι του μια πλεξούδα και είπε:

— Νά, τέσσερα-πέντε κρομύδια, λιγάκι βούτυρο κι' έχουμε σούπα πρώτης. Βγάλε το ζυμάρι άπ το τσουκάλι και βάλε να βράσουν τα κρομύδια.

Η μάνα-Μπαρμπερίνα, χωρίς καμμία αντίλογια, βιάστηκε να κάνει ό,τι της είπε ό άντρας της, που είχε καθήκη κιόλα σ' ένα σκαμνί αντίκρυ στο τζάκι.

(*) Γαλλ. Je t'aime. 'Γερμανός. Στην 'Ελλάδα, που συνενώζεται αυτό τόνωμα, το λένε κοινά Γερόλυμος. Σ. τ. Μ.

«Εγώ δεν, το λμούσα νάφισω τη θέση ό-που με είχε στείλει το μπαστούνι και, άκ-κουμπώντας στο τραπέζι, τον κύτταξα.

Ήταν καμμία πενήνταριά χρονών άνθρωπος, με στρυφνό πρόσωπο και ύψος τραχύ. Το κεφάλι του έγερνε προς το δεξή του νόμο, εξ αίτίας της παλιάς πληγής, κι' αυτή ή παραμόρφωση έκανε το έξωτερικό του άκόμα πιο άποκρουστικό.

Η μάνα-Μπαρμπερίνα είχε ξαναβάλει το τσουκάλι στη φωτιά.

— Ε! με τόσο λίγο βούτυρο θα μου κάμης τη σούπα; της ερώναξε.

Και παίρνοντας ό ίδιος το πιάτο με το βούτυρο, τάδειασε όλο στο τσουκάλι.

Ούτε βούτυρο πιά, ούτε σβίγγοι!

Σε κάθε άλλη στιγμή, τέτοια στέρηση θα με πίκραινε πολύ. Μα τώρα δε μ' έννοιαζε ούτε για σβίγγους, ούτε για τηγανίτες. Άλλο δεν συλλογίζομουν, παρά πώς ό άνθρωπος αυτός, που φαίνονταν τόσο σκληρός, ήταν ό πατέρας μου.

— Ο πατέρας μου!... ό πατέρας μου! Αύτη τη λέξη έλεγα και ξανάλεγα με το νου μου.

Ποτέ μου δεν είχα ρωτήσει σοβαρά τι λογής πράγμα είναι ό πατέρας κι' είχα έτσι άόριστα, άμυδρά, την ιδέα πώς είναι μάνα με χοντρό φωνή. Μα βλέποντας αυτόν, που μουπερτε τώρ' από τον ούρανό, αίσθανόμουν τρόμο και πόνο.

«Έκαμα να τον φιλήσω και μ' έσπρωξε με το μπαστούνι του. Γιατί; Η μάνα-Μπαρμπερίνα δε μ' έσπρωχνε ποτέ σαν πήγαινα να τη φιλήσω. Άπεναντίας, μ' έπαιρνε στην άγκαλιά της και μ' έσφιγγε δυνατά.

— Ε! μου ερώναξε' τί κάθες' έτσι, σαν παγωμένος; Δε βάνεις, καλλίτερα, πιάτα στο τραπέζι;

Τσανίσθηκα να κάμω ό,τι μου είπε. Η σούπα είχε γίνει. Η μάνα Μπαρμπερίνα τη' έκένωσε στα πιάτα.

Τότε σηκώθηκε άπ τη θέση του, κάθισε στο τραπέζι κι' άρχισε να τρώη, σταματώντας μόνο κάπου-κάπου για να με κυττάξη.

«Εγώ χαμήλωνα τα μάτια μου, ό-ταν άπαντούσα τα δικά του. Τον κρυφοκύτταξα όμως. Κι' ήμουν τόσο άνήσυχος, τόσο φοβισμένος, που δεν είχα όρεξη να φάω.

— Έτσι λίγο τρώς πάντα; με ρώτησε άξαφνα.

— Όχι δά! του άποκρίθηκε ή μάνα-Μπαρμπερίνα. Τρώει καλά.

— Τόσο το χειρότερο... Να μην έτρωγε τουλάχιστο!

Δε μιλούσα καθόλου. Μα κι' ή μάνα-Μπαρμπερίνα δεν είχε περισσότερη διάθεση για κουβέντες. Πηγαινέρχονταν, για να ύπηρετή πρόθυμα τον άντρα της.

— Δεν πεινάς λοιπόν; με ρώτησε αυτός.

— Όχι.

— Καλά. Άντε τώρα να πλαγιάσης και κύτταξε να κοιμηθής άμέσως, γιατί εγώ θυμώνω, α!

Η μάνα-Μπαρμπερίνα μουρριξε μια ματιά, σά να μούλεγε πώς έπρεπε να-κούσω χωρίς αντίλογια. Μ' αυτή ή σύστατη ήταν περιττή. Δε' είχα κανένα σκοπο να έπαναστατήσω!

Όπως στα περισσότερα χωριά όσπι-τα, ή κουζίνα μας ήταν και κρεβάτο-κάμαρα. Κοντά στο τζάκι, ό,τι χρειάζονταν για το φαί: το τραπέζι, ή κασέλα, ό μπουρές. Στην άλλη άκρη, ό,τι χρειάζονταν για τον ύπνο: άπ το δώ, το κρεβάτι της μάνας-Μπαρμπερίνας' άπ το κεφ, το δικό μου, μέσα σ' ένα μεγάλο ντουλάπι του τοίχου, σκεπασμένο με κόκκινο μεπερνέ.

Γδύθηκα και πλαγιάσα όσο γρηγορώ-τερα μπορούσα. Να κοιμηθώ όμως... α, ήταν άλλο!

Δεν κοιμάται κανένας όταν τον προσ-τάζουν' κοιμάται μόνο σά νυστάξη και σαν είναι ήσυχος.

Μα εγώ ούτε νύστα είχα, ούτε ήσυ-χία. Άπεναντίας, ήμουν φοβερά ταραγ-μένος κι' άκόμα πολύ δυστυχής...

Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ή πατέρας μου. Γιατί λοιπόν με κακομεταχειρί-ζονταν έτσι;

Με το μούτρο καλλημένο στον τοίχο, προσπαθούσα να διώξω αυτές τις ιδέες και να κοιμηθώ, όπως με είχαν προσ-τάξει.

Αδύνατο! Ποϋ να μου έρθη πιά ύ-πνος! Ποτέ μου δεν αίσθάνθηκα τον έ-αυτό μου πιδ ύπνητό!

«Υστερ' άπ ό λίγη ώρα, — δεν ξέρω πόση, — άκουσα κάποιον να πλησιάζη το κρεβάτι μου.

Από το βαρύ, το άργό, το συρτό βήμα, κατάλαβα πώς δεν ήταν ή μάνα-Μπαρμπερίνα.

Μια θερμή πνοή φύτηξε στα μαλλιά μου. Μια πνιγμένη φωνή ρώτησε:

— Κοιμάσαι;

Μιλιά εγώ. Το φοβερό εκείνο «εγώ θυμώνω» άντηχούσε άκόμα σταυτιά μου.

— Κοιμάται, είπε ή μάνα-Μπαρμπερίνα. Μόλις πέσει, άμέσως τον παίρ-νει ό ύπνος. Είναι το συνήθιο του. Τώρα μπορείς να μιλήσης και μη φοβάσαι πώς θακούση.

Το σωτό βέβαια ήταν να τους πω πώς δεν κοιμούμουν. Μα φοβήθηκα μη «θυμώση»...

— Τι γίνεται ή δίκη σου; ρώτησε ή μάνα-Μπαρμπερίνα.

Την έχασα! Οί δικαστάδες είπαν πώς ήταν λάθος δικό μου να βρεθώ κάτω άπ τις σκαλωσιές εκείνη την ώρα και πώς ό έργολάβος δε μου χρωστάει τί-ποτα.

Και κύτπησε με το γρόθο του το τρα-

πέξι δυνατά κι' άρχισε τις βλαστήμιες.

— Η δίκη χάθηκε, είπε πάλι σε λίγο' πάνε άδικα τόσα λεφτά' κι' εγώ, σκατάης, άρρωστιάτης, γέρος, χωρίς δουλειά και χωρίς κομπόδεμα. Και σά να μην έφταναν όλ' αυτά, γυρίζω στο σπίτι μου και βοίσκω ένα παιδί... Δε μου λές, σε περικαλώ, γιατί δεν έκα-μες όπως σου είπα να κάμης;

— Γιατί δε μπόρετα, νά.

— Δε μπόρεσες να το πές στ' Όρ-φανοτροφείο;

— Δεν πετάνε έτσι ένα παιδί, που το βύζαξαν, το μεγάλωσαν και τάγαπούνε.

— Δεν είναι όμως παιδί σου.

— Ε, καλά, θα το πήγαινα... άφού το ήθελες... Μα ίσα-ίσα έκεινες τις ή-μέρες μου άρρώστησε.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου,

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» εί-χε ως τώρα ένα δι-κό της, ως πούμε, σύστημα ορθογρα-φίας. Συντηρητική πάντα μα και φιλο-πρόδη, προσπαθού-σε να πορεύη τα ά-κρα, να βαδίζει στη μέση και να νεωτε-ρίζει με μέτρο και με προσοχή. Έτσι,

άμα είδε πώς έφτασ' ή κατάλληλη στιγμή, καθιέρωσε, στο λογοτεχνικό της μέρος, — ποίημα, μυθιστόρημα, διήγημα, χρονο-γράφημα, — τη δημοτική γλώσσα, κρα-τώντας όμως την ορθογραφία της καθα-ρεύουσας. Άν οι έ κι' όχι άνοιξη η, π ο τ ή ρ ι κι' όχι π ο τ ή ρ ι, τ ή ς — κατά τους παλιούς δασκάλους που τώκααν άπο το τ α ί ς τρέποντας το α εις η κι' υπογράφοντας το ίδωτα, — κι' όχι τ ί ς, έχω π έ σ η κι' όχι έχω π έ σ ε ι κτλ.

κτλ., όπως τα βλέπατε ως τώρα και τα ξέρετε. Σήμερα όμως βλέπει την ανάγκη ναφίση καταμέρος κι' αυτό το σύστημα και να παραδεχτή την ορθο-γραφία των δασκάλων, όχι πια της κα-θαρεύουσας, παρά της δημοτικής. Κι' ό λόγος είναι που ή δημοτική μπήκε πια στο Σχολείο με την ορθογραφία της. Κι' ή «Διάπλσις», σά συντηρη-τικό φύλλο, πρέπει να πηγαινέ πάντα σύμφωνα με το Σχολείο.

Δεν γίνεται άλλοιως. Δεν θάταν σω-στό, άλλα να διαβάζουν τα παιδιά στο Σχολείο τους κι' άλλα να διαβάζουν στη Διάπλσι τους. Μια φορά που τάνανω-στικά, τα διδαντικά βιβλία, ότα είναι

γραμμένα στη δημοτική, εφαρμόζουν ένα ώρισμένο πιά ορθογραφικό σύστημα, που καθιερώνεται μ' αυτό τον τρόπο, χρέος έχει κι' ή «Διάπλσις», ό,τι γράφει στη δημοτική, να το γράφη με το ίδιο σύ-στημα. Έννοείται πώς είναι και το σωτότερο, το λογικώτερο. Κι' ό μόνος λόγος που ή «Διάπλσις» δεν το εφαρ-μόζε ως τώρα, αν και το παραδέχονταν, ήταν για να μην έρχεται σε αντίθεση με το Σχολείο. Έτσι, άπ το περα-σμένο φύλλο, το πρώτο του καινούργιου μας χρόνου, ή ορθογραφία, ή δημοτική ορθογραφία της «Διαπλάσεως», άλλαξε όπως είδατε.

Οί κυριώτερες διαφορές είναι οί ακό-λουθες:

Το θηλυκό άρθρο, στην ονομαστική του πληθυντικού, είναι και γράφεται οί, όπως και τάρσενικό. Ο λαός δηλαδή, όπως έλεγε οί άν τ ρ ε ς, είπε κι' οί γ υ ν α ι κ ε ς. Τα δυ άρθρα έγειναν ένα. Η ύποθετη των παλιών δασκάλων, πώς το θηλυκό αί έγεινε ή, είναι παραλο-γισμός, που δε χωρεί στην καινούργια γραμματική, τη φωτισμένη άπ το φως της Έπιστήμης.

Το θηλυκό άρθρο, στην αιτιατική του πληθυντικού, είναι τ ί ς, με γιώτα. Το τ α ς δηλαδή έγεινε τ έ ς βραχύ, (όπως το λένε άκόμα σε μερικά μέρη) κι' έ-παιτα τ ί ς, άκόμα βραχύτερο. Οί παλιόι δασκάλοι που ένόμιζαν πώς το τ ί ς είναι άπ το τ α ί ς και τώγραφαν τ ή ς ή τ ή ς, δεν ήξεραν Γλωσσολογία. Θάλεγε τώρα κα-νένας πώς μπορούσε να γράφεται κι' έτσι, για να μη συγχέεται με την άντωνυμία τ ί ς. Κανένας φόβος. Στη δημοτική, τέ-τοια άντωνυμία δεν υπάρχει. (Μόνο μια γενική τ ί ν ο ς και μια ιδιωματική όνο-μαστική τ ι ν ά ς.)

Τα θηλυκά τριτόκλιτα σε ι ς — ε ω ς, στη νέα μας γλώσσα έγειναν, κανονικά, πρωτόκλιτα σε η — ς. Άνοιξες-άνοιξε-ς, πόλεις-πόλεμες, ή ά ν ο ι ξ η τ ή ς ά ν ο ι ξ η ς, ή π ό λ η τ ή ς π ό λ η ς. Πλη-θυντικός: οί ά ν ο ι ξ ε ς, οί θ λ ί ψ ε ς, οί λ έ ξ ε ς. (Μερικά δεν έχουν πληθυ-νικό. Π.χ. δε μπορούμε να πούμε οί π ό λ ε ς. Σε τέτοια περίπτωση λέμε ή οί π ό λ ε ι ς ή οί π ο λ ι τ ε ι ς ή οί χ ώ ρ ε ς. Το ίδιο κι' όταν είναι λέξη, που δεν έχει τριότη πολύ στο στόμα του λαού. Π.χ. ή τ ύ ψ η, ή π ρ ο κ ή ρ υ ξ η. Στην πληθυντικό μπορεί να π η κανείς οί τ ύ ψ ε ς, οί π ρ ο κ η ρ ύ ε ι ς.)

Η νέα μας γλώσσα έχει δυό ΠΟΥ. Ένα άναφορικό (=ό οποίος, ή οποία, το οποίο, η) και ένα τοπικό έπίρρημα. Το πρώτο θέλει όξεϊα: «ό άνθρωπος π ο υ ήρθε, το παιδί π ο υ σου είπα». Το δεύ-ερω θέλει περισπωμένη: «Ποϋ να πάω; Άπό π ο υ είσαι;» (Γ)πάρχουν τώρα και μερικές περιστάσεις, που δεν είναι ούτε καθαυτό άναφορικό, ούτε κα-

θαυτό τοπικό. Π.χ. «Μ' έσριξε τόσο πολύ, π ο υ πήγα να σκάσω». Έδώ είναι άντί του ό σ τ ε, ή ό ς π ο υ. Και μπορεί κανείς να τσρίνη άτονο ή να του βάνη περισπωμένη.)

Επίσης υπάρχουν και δυό ΠΩΣ. Το ένα σύνδεσμος, άντί του ό τ ι. Το άλλο έπίρρημα τροπικό. Το πρώτο θέλει όξεϊα: «σου είπα π ώ ς δεν ξέρω». Το δεύτερο περισπωμένη: «Νά μου δείξης π ώ ς να το κάμω».

Το ε ί ν α ι το γράφουμε τώρα με α ι, όχι άπ το άπαρέμφατο, παρά γιατί και τάλλα δυό πρόσωπα γράφονται έτσι. Κι' έχουμε όμαλα: ε ί μ α ι, ε ί σ α ι, ε ί ν α ι. Πάει κι' αυτό. Όσο για τον παρακείμενο ή τον ύπερσυντέλικό με το ε ί χ α και το ε χ ω, τον γράφουμε με ε ι κι' όχι με η όπως πρίν: ε χ ω π έ σ ε ι, ε ί χ ε ς δ ε ί ξ ε ι. Μια έξαιρέση μόνο κάνουμε, όταν ό τόνος είναι στη λήγουσα: ε χ ω π ή, ε ί χ ε ς π α ρ α π ο ν ε θ ή. Κι' ύστερα άπ το ν ά και το θ ά βάζουμε ύποτακτική, (να δ ε ί ξ η ς, θ ά π έ σ η), μολονότι κι' αυτή θά την καταργήσουν, γιατί ύποτακτική ή γλώσσα μας δεν έ-χει. (Όπως δηλαδή δεν λείει πια κανέ-νας να λ ε ί ψ η τ ε, να ε λ θ η τ ε, έτσι συμπεραίνεται πώς δεν λείει ούτε να λ ε ί ψ η ς και θ ά ε λ θ η ς, παρά να λ ε ί ψ ε τ ε, να λ ε ί ψ ε ι ς, θ ά ε λ θ ε τ ε, θ ά ε λ θ ε ι ς.)

Οί τόνοι των έγκλινομένων δεν μπαί-νουν παρά μόνο όταν τονίζεται πραγμά-τικά ή συλλαβή. Δηλαδή έδώ μας όδη-γεί το αυτό. Π.χ. το σ ω μ ά μου και όχι το σ ω μ ά μου' (γιατί ό τόνος του μου στο α δεν άκούγεται πιά.) Άλλά ό ά ν θ ρ ω π ό ς μου, ό σ υ ν τ ρ ο φ ό ς σου, δ ε ί ξ ε μ ο υ τ ο, κτλ.

Δυό λόγια και για την περισπωμένη. Αυτή στη νέα γλώσσα δεν υπάρχει. Για την ιστορική ορθογραφία, τη βάζουμε, έκτός άπ το ρήματα, μόνο στις λέξεις που είναι της άρσιναις: σ ω μ α, χ ρ ω μ α, κ ή π ο ς. Στις νέες όμως λέξεις πηγαινέ πάντα όξεϊα, κι' όταν άκόμα τονίζεται «μακρά συλλαβή πρό βρα-χείας». Π.χ. π ο τ ή ρ ι, ρ ο υ θ ο ύ ν ι, τ α ξ ε ί δ ι, τ α μ α ν τ ά τ α.

Αυτοί είναι οί κυριώτεροι κανόνες που θα κρατούμε στην ορθογραφία της δημοτικής μας, για να είναι ταιριαστή με την ορθογραφία που θα σάς μαθαί-νουν στο Σχολείο. Άλλά, — το ξαναλέω — μόνο το λογοτεχνικό μέρος της «Δια-πλάσεως» γράφεται στη δημοτική. Τάλ-λο, το ύ π η ρ ε σ ι α κ ό να πούμε, είναι άκόμα στην καθαρεύουσα ή στην ανάμι-κτη: άπ τον τίτλο του περιοδικού ως τις «Αηλώσεις της Διαπλάσεως των Παί-δων». Ε, σ' αυτά δεν μπορεί να κρα-τιούνται οί κανόνες που είπαμε.

Σας άνατάσσει

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Σ' ένα νεύμα του μηχανικού, ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ έσκυψαν στα πτώματα, για να τα εξετάσουν.

Δεν είχαν κανένα φανερό σημάδι πληγής.

Μόνο αφού τα εξέτασε προσεκτικά, ο Πέγκροφ ανακάλυψε στο μέτωπο του ενός, στο στήθος του άλλου, στο νώμο του τρίτου, στη ράχη του τέταρτου και του πέμπτου, από ένα κόκκινο σημάδι, ένα μικρό μώλωπα δυσδιάκριτο, που ήταν αδύνατο να εξηγήσουν την προέλευσή του.

— Έχει λοιπόν κτυπήθηκαν, είπε ο Κύρος Σμιθ.

— Μά με τί όπλο; φώναξε ο ρεπόρτερ.

— Με κάποιο όπλο κεραυνόβολο, που δεν ξέρουμε το μυστικό του!

— Και ποιος τους κεραυνόβηλε; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Ο Δικαιοκρίτης του νησιού μας, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ· εκείνος, "Αυρτών, που σ' έφερε 'δώ, εκείνος που μάς δείχνει πάλι τη δύναμή του, εκείνος που κάνει για μάς ό,τι δεν μπορούμε να το κάμουμε μόνοι μας και που το κάνει κρυμμένος, άορατος, σαν το Θεό.

— "Ας κυττάζουμε λοιπόν να τον βρούμε! φώναξε ο Πέγκροφ.

— Ναί, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, ως κυττάζουμε, ως τον ζητήσουμε. Δεν θα τον βρούμε όμως, παρά μόνο αν θελήσει ο ίδιος να μάς καλέσει κοντά του.

Η άορατη αυτή προστασία, ή μυστηριώδης Πρόνοια που έγκρηδενε σχεδόν τη δράση του, συγκινοῦσε μά και συγχρόνως έπειραζε τον μηχανικό. Η υπεροχή που αναγνώριζε, ήταν από εκείνες που πληγώνουν μια υπερήφανη ψυχή σαν τη δική του. Μια μεγάλη καλωσύνη που ενεργοῦσε σε τρόπο, ώστε να μετακινών καθ' ἐκδήλωτη ευγνωμοσύνης, μαρτυρούσε και κάποια περιρρήνητη προς τους ευεργετημένους, που λιγότενως κίπως, στα μάτια του Κύρου Σμιθ, την αξία της ευεργεσίας.

— "Ας ψάξουμε, είπε πάλι, κι' ο Θεός ως μάς αξιώσει να ποδείξουμε μια μέρα στον υπερήφανο αυτό προστάτη, ότι δεν έχει να κάμει με άχάριστους! Και τί δεν θα δώνα αν μπορούσαμε να τον εκπληρώσουμε, να του κάμουμε και

μαίς, έστω και με θυσία της ζωής μας, μια όποιαδήποτε χάρη που θα μάς ζητούσε!

Από την ημέρα εκείνη, οι άποικοι δεν είχαν άλλο στο νου τους παρά πώς να ανακαλύψουν τον "Άγνωστο. Όλα τους έσπρωχναν να βρουν τη λύση αυτού του αίνιγματος, λύση που μπορούσε να ήταν τόνωμα ενός ανθρώπου, προικισμένου με κάποια δύναμη αληθινά ανεξήγητη, σχεδόν υπεράνθρωπη.

Σε λίγο, οι άποικοι γύρισαν στο σπίτι της στάνης, όπου οι περιποιηθείς τους ξανάδωκαν γρήγορα στον "Αυρτών τις σωματικές και ψυχικές του δυνάμεις.

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ κουβάλησαν τα πτώματα των καταδικών στο δάσος, λίγο μακρότερο από τη στάνη, και τα θαψαν βαθειά.

Επειτα διηγήθηκαν στον "Αυρτών όσα είχαν συμβή στο διάστημα της αιχμαλωσίας του. Έτσι ο σύντροφός τους έμαθε πόσα τράβηξε ο καίμενος ο Χάρμπερτ και μαζί του οι άποικοι όλοι. Του είπαν ακόμα, ότι δεν έπεριμεναν ποτέ να τον ξαναϊδούν, γιατί είχαν την ιδέα, ότι οι κακούργοι τον είχαν σφάζει.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Σ. ΚΑΦΑΛΛΗΣ
(Θεμιστής "Απόλλων" εν "Αγρο-νίφ. Α' Βραβείον 164ου Διαγωνισμού Λύσεων Πνευμ. Α' Σκήσεων).

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΤΣΑΜΑΙΛΗΣ
(Κομικός "Αριστοφάνης" εν Κοσμά Κυνουρίας. Α' Βραβείον 17ου Διαγωνισμού Σεσπαθώματος).

— Και τώρα, είπε στο τέλος ο Κύρος Σμιθ, έχουμε να εκπληρώσουμε άκώμα ένα καθήκον. Από κακούργους δεν φοβόμαστε πιά, δεν είναι όμως και στο χέρι μας για να ξαναγίνουμε κύριοι του νησιού.

— Γιατί υπάρχει κάποιος άλλος! έπρότθεσε ο Πέγκροφ.

— Λοιπόν ας ψάξουμε! αποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ. "Ας μὴν άφίτουμε ούτε τρύπα στο λαδούρινο αυτό των ριζοβουνιών του Φραγκλίνου! "Α, φίλοι μου, αν βρέθηκε ποτέ ρεπόρτερ μπροστά σε μυστήριο αληθινό, αυτός είμ' εγώ!

— Και δεν θα γυρίσουμε στο Γρανίτικο Παλάτι, είπε ο Χάρμπερτ, αν δεν βρούμε τον ευεργέτη μας.

— Ναί, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ· θα κάμουμε ό,τι μπορούμε, ό,τι είναι ανθρώπινως δυνατό. Αλλά, το ξαναλέω, δεν θα τον βρούμε, παρά αν μάς το επιτρέψει.

— Οά μείνουμε στη στάνη; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— "Ας μείνουμε, αποκρίθηκε ο μηχανικός. Έχει τρόφιμ' αρκετά κι' είναι πολύ κοντά στον Φραγκλίνου. Και πάλι, αν χρειασθώ, τ' άμάξι πάει γρήγορα στο Γρανίτινο Παλάτι.

— Καλόν, είπε ο ναύτης. Μια παρατήρηση μόνο θα κάμω.

— Τί;

— Το καλοκαίρι προχωρεί και δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι, πριν τελειώση, έχουμε την υποχρέωση να κάμουμε ένα ταξείδι.

— Ταξείδι; Για ποῦ; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Για τη νήσο Θαβώρ, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Είναι ανάγκη ν' άφίσουμε' εκεί μια σημείωση για τον "Αυρτών, να γράψη δηλαδή που βρίσκεται έλοένα, γιατί το πλοίο του λόρδου μπορεί να γυρίση να τον πάρη. Και ποιος ξέρει μήν είναι κι' άργά;

— Και με τί λογαριάζεις να κάμης αυτό το ταξείδι, Πέγκροφ; ρώτησε ο "Αυρτών.

— Με τον «Καλότυχο».

— Μα «Καλότυχος» δεν υπάρχει πιά! φώναξε ο "Αυρτών.

— Τί; ο «Καλότυχός» μου δεν υπάρχει πιά; βρυχήθηκε ο Πέγκροφ και σηκώθηκε όρθος.

— Όχι! αποκρίθηκε ο "Αυρτών. Οι καταδικοί τον ανακάλυψαν στο λιμανάκι του, έδω κι' όκτώ μέρες, μπήκαν μέσα, βγήκαν στη θάλασσα και...

— Και; έκαμε ο Πέγκροφ με αγωνία.

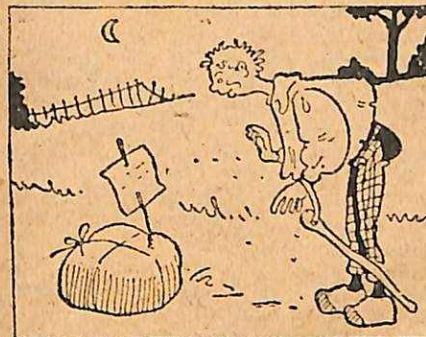
— Και, μη έχοντας πιά ένα Μπόμπ Χάρβεϊ να κυβερνά, έπεσαν άπάνω στους βράχους και το καίκι έγεινε θρύψαλα.

— "Α, τους κακούργους! ά, τους έλσεινούς! φώναξε ο ναύτης.

— Πέγκροφ, του είπε τότε ο Χάρμπερτ, πιάνωντάς τον από το χέρι' έννοια σου και μείς θα κάμουμε άλλον «Καλότυχο», μεγαλύτερο μάλιστα. Όλα τα σιδερικά, όλα τα ξάρτια του βρικού είναι στη διάθεσή μας.

— Ναί, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ· το ξέρεις όμως, ή δεν το ξέρεις, πως χρειάζονται πέντε' έξη μήνες, για να κτισθώ

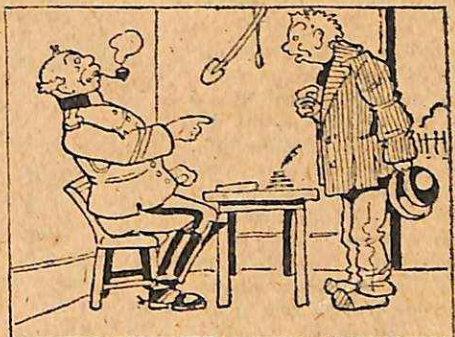
ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Ο χαλός Χαζίδης γύριζε 'κείνο το βράδυ από την ταβέρνα, όπου του είχε τραπέξει ένας ξάδελφός του, κι' ή φυσική του χαζωμάρα είχε μεγαλώση από το κρασάκι που ήπιε... Αεαφνα σκοντάφτει 'ς ένα δέμα, πεταμένο κεί στη μέση του δρόμου. Το δέμα αυτό είχε μέσα μια δλακαίρη φορεσιά, σχεδόν ολοκαίνουργη, κι' απέξω μια πινακίδα που έγραφε: «Διαβάτη! Αν φορέσης αυτά τα

ρούχα, θα προκύψωμιά μεγάλη έκπληξη για σένα.»—Τί καλά που το βρήκα πρώτος! συλλογίσθηκε με χαρά ο χαλός Χαζίδης. Κι' άμέσως εφόρεσε 'κείνα τα ρούχα κι' άρχισε να τριγυρίζη, περιμένοντας την έκπληξη. Και σε λίγο...νά την! Τον άρπαξαν τέσσερα χέρια, που άνήκαν σε δυο άγιους χωροφυλάκους και τον κουβάλησαν άρον-άρον στο άστυνομικό Τμήμα... Έκει πέρασε τη νύκτα

του. Και τὸ πρωί που τον είδαν και τον εγγώρισαν, του είπαν πως είχε γίνη λάθος, πως τον είχαν πάρει για κάποιον κλέφτη που ζητούσαν και που για να κερδίση, φαίνεται, καιρό ο ποιηρός, είχε άφισή τα ρούχα του στο δρόμο, με την ελπίδα πως κάποιος χαλός θα βρίσκονταν να τα φορέση και να τον πάρουν γι' αυτόν! Αυτή ήταν ή μεγάλη έκπληξη που επρόκυψε... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΝΟΣ

ένα καραβάκι· τριάντα-σαράντα τόνων; — Θα το κάμουμε με την ήσυχία μας, είπε ο ρεπόρτερ, και θαναβάλλουμε, γι' αυτό το χρόνο, το ταξείδι της νήσου Θαβώρ.

— Κι' αν γυρίση φέτος ο λόρδος;

— Τί να σου κάμω, αγαπητέ μου Πέγκροφ! αποκρίθηκε ο μηχανικός· δεν γίνεται άλλοιωτικά' άς ελπίσουμε μόνο, ότι αυτή ή άναβολή δεν θα βλάψη.

— "Αχ, τον «Καλότυχο» μου, τον καίμενο μου τον «Καλότυχο»! φώναξε ο ναύτης, άπαρηγόρητος για τον χαμό του καίκιού, που ήταν το καμάρι του.

Άληθεια, ή καταστροφή του «Καλότυχου» ήταν πολύ δυσάρεστο έπεισόδιο για όλους τους άποίκους, που αποφάσισαν εύθως να κάμουν καινούριο πλοίο το γρηγορότερο. Κι' αφού πήραν αυτή την άπόφαση, δεν έφρόντισαν πιά γι' άλλο παρά για την εξερεύνηση των ανεξερευνητών μερών του νησιού.

Άρχισε από την ίδια εκείνη μέρα, 19 Φεβρουαρίου, κι' έδόσταξε όλόκληρη έβδομάδα. Η βάση του βουνοῦ, ανάμεσα στ' άντερείσματά του και στις διάφορες διακλαδώσεις τους—τα ριζοβούνια με μία λέξη,—έσχημάτιζε ένα ιδιότροπο λαδούρινο από λαγκάδια και φαράγγια. Μέσα σ' αυτά τα στενά, ίσως ακόμα και μέσα στο σδυμένο ήφαιστειο, έπρεπε να εξακολουθήση το ψάξιμο των άποίκων.

Κανένα μέρος του νησιού δεν ήταν πιο κατάλληλο να προσφέρη κατοικία σε άνθρωπο που ήθελε να κρύβεται. Ο λαδούρινθος όμως των ριζοβουνιών ήταν τόσο πολύπλοκος, που ο Κύρος Σμιθ δεν μπορούσε να προβή στην εξερεύνησή του παρά με τη, αυστηρότερη μέθοδο.

Οι άποικοι έφαξαν πρώτα όλη τη λαγκαδιά που απλώνονταν στα μεσημέρια, να τον βρούμε, παρά αν μάς το επιτρέψει.

Οι άποικοι έφαξαν πρώτα όλη τη λαγκαδιά που απλώνονταν στα μεσημέρια, να τον βρούμε, παρά αν μάς το επιτρέψει.

βρινά του Φραγκλίνου και δέχονταν τα πρώτα νερά του Καταρράχτη. Έκει ο "Αυρτών τους έδειξε και τη σπηλιά, όπου είχε ζήση αιχμάλωτος των καταδικών, ως την ημέρα που τον κουβάλησαν, χωρίς να ξέρη πως και ποιος, πίσω στη στάνη. (Έπεται συνέχεια)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ο Τάκης και ή Μαρία πέρασαν τη μεγάλη σάλα του σταθμού και βγήκαν από το άλλο μέρος, εκεί που θάρουν να σταματήσουν σε λίγο τα τραίνα.

Θεέ μου! πόσο άργει αυτό το τραίνο! Τί άσχημο που είναι να περιμένη κανείς! Και μάλιστα να περιμένη τον μπαμπά, που έχει δυο χρόνια να τον ιδή. Θα τον γνωρίση άραγε τον Τάκη; Ένας κύριος, μ' ένα κασκέτο στο κεφάλι, περνά 'μπρός από τον Τάκη.

— Θ' άργήση πολύ ναρθή το τραίνο, κύριε;

— Ποιο τραίνο;

— Το τραίνο του μπαμπά.

— Κι' από ποῦ έρχεται ο μπαμπάς σου, μαρούλι μου;

— Μα από τη Χαλκίδα. Πήγες κι' ή μαμά εκεί να τον δεχτή.

— "Α! μα σε πέντε λεπτά θα είν' έδω.

Θα πιστεύετε ίσως πως πέντε λεπτά δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Πόσο γελασμένοι είσαστε! Δεν τελειώνουν ποτέ αυτά τα πέντε λεπτά. Ο Τάκης πηγαίνει, έρχεται, κυττάζει το ρολόγι του, και κάνει χίλιες έρωτήσεις στη Μαρία, τη μία πιο παραξενή από την άλλη.

Εάφνω κεί κάτω, πάνω από τα σπιτάκια, φαίνεται ένας μικρός καπνός.

— Να ο καπνός του τραίνου.

— Ναί, να το. Έρχεται, έρχονται! Ο Τάκης κάνει σαν τρελλός. Με κόπο τον συγκρατεί ή Μαρία.

Τώρα ή μεγάλη μηχανή πρόβαλε στο γύρισμα του δρόμου με άγκυρομαχητά και φουομανητά τρομαχτικά. Μεγαλώνει, μεγαλώνει μ' ένα μούγκρισμα φοβερό. Νά την! Με βοή βροντής περνά μπρός από τον τρομαγμένο Τάκη.

Μήπως δε θα σταθή;... "Α! έπί τέλους.

Κεφάλια πολλά προβάλλουν από τα παράθυρα των βαγονιών. Μα πούναι τους λοιπόν;

— Κοιτάζτε, κύριε Τάκη! Μα κοιτάζτε από κεί.

— Ποῦ να κοιτάζω;

Ο Τάκης τάχασε. Δε βλέπει πιά τίποτα. Μονον όταν έστιασε κάτω από ένα βαγόνι και σήκωσε τα μάτια του, είδε ένα κύριο με μαύρα γένεια και κασκέτο με χρυσά γαλάνια, που έσκυβε ν' άνοιξη από μέσα την πόρτα του βαγονιού. Μα τί άδέξιος που ήταν! Χωρίς άλλο γιατί τα μάτια του ήτανε καρφωμένα όλο πάνω στον Τάκη...

Ποιος είναι αυτός ο κύριος; Η καρδιά του Τάκη χτυπά σαν το ρολόγι. Κάτι σά σύννεφο περνάει μπρός από τα μάτια του.

Ο κύριος πήδηξε κάτω από το βαγόνι, άρπαξε τον Τάκη, τον σήκωσε σαν πούπουλο. Κάτι γένεια μυτερά του γρατζουνίζουν το πρόσωπο. Τί καλά που είναι! Μία φωνή του μιλά. Τί γλυκά! Μα δεν άπαντά. Έέχασε όλα τα ωμορφα λόγια που είχε να πη.

Δυό άλλα χέρια τον πιάνουν τώρα. Κι' ένα πρόσωπο πιο μαλακό τρίβεται στο προσωπάκι του. Τί καλά που είναι!

Και ή μαμά κλαίει και γελά μαζί. (Α. Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

Χλωμό Εύζωνάκι. ὁ. Φιλόπατος
"Ελλην. ὁ. (:) Χοροίτια τοῦ Ζα-
λόγγου κ. (:) Νεαρός Συνδότης, ὁ.
Δασομὸν Ἡπειρωτάκι, ὁ. Πειραι-
κὴν Διαβολάκι, ὁ. (τίς) Ἑθνικός
Ῥυμος ὁ. Νικητὴς τῶν Βουλγάρων,
ὁ. Ἐνδοξὸς Ἑλλῆς, ὁ. Κέφαλος
(ΜΠ). Μικρὰ Ἡρώς, κ. (ΕΟ).
Διαπλαστίς, κ. Πεταλούδα, κ. Τζο-
κόντα, κ. Κερέντι Κούκλα, κ. Τσα-
φανίσιος, ὁ. (:) Εὐτυχὲς Μέλλον
ὁ. (ΦΜ). Κῆμα, ὁ. (ΓΚ). Χειμώ-
νιανθος, κ. (ΕΜ). Ἀναΐσσα Ἑλ-
λῆς, ὁ. Ἀνθισμένον Ρόδον ὁ. Κόρη
τοῦ Παναγιώτου, κ. (ΑΚ). Μέλλον
Ναύαρχος, ὁ. (ΣΠ). Ὁραὶ Γαλά-
τεια, κ. (ΜΦ) Σεντενυμένο Κορφα-
τόπουλο, ὁ. (ΑΜ). Καλλικάντζαρος,
ὁ. (+, +). Πάλμης, ὁ. (ΓΑ). Ἀγ-
ρελὸς τῆς Ἑλευθερίας, ὁ. (ΝΑ).
Δηροστεφής Ἑλλην. (ΑΩ).

Ἀναγεώσεις Ψευδωνύμων:

Μυτιλή, κ. Καροφόλλι τοῦ 21.
ἁ. Κάνια, κ. Ποντικάνι. ὁ. Βασι-
λῆς τῶν Πόλεων, ὁ. Ἑλληνικός
Παῖδαν, ὁ. Κόρη τοῦ Βουνού, ἡ
Λευτεριά, ὁ. Χατζῆς Ποσειωνίος,
ὁ. Φιλότης Ἑλλάς, κ. Μυστηριώ-
δης Ἀμαζών, κ. Νύμφη τοῦ Θεο-
μαϊκού, κ. Ἰδεώδης τῶν Ἑλλήνων,
ὁ. Ἡρώς τῆς Γραβιάς, ὁ. Σπιν-
θήρ τῆς Ἑλευθερίας, ὁ. Τοισεύ-
ρη, κ. Ἰδιώδης Ἑλλάς, κ. Τσαχ-
πίνια, κ. Σκανδαλιάρη, κ. Πτηνὸν
τῆς Ἑρήμου, ὁ. Χαμῆλο τοῦ Πό-
νου, κ. Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, ὁ.
Θέμιος Ἀπόλλων, ὁ. Τραγοῦδι
τῆς Λευτεριάς, ὁ. Ἰάφνης Στέφα-
ρος, ὁ. Σανθὴ Μεταγροινούλα, κ.
Δούρειος Ἴππος, ὁ. Ἀνθισμένο
Μονοπάτι, κ. Τριανταφυλλένιο Λα-
βολάκι, κ. Ἀγοικατάκι, κ. Τε-
λευταῖος Παλαιολόγος, ὁ. Χιονοκί-
της Παρνάσος, ὁ. Φουρὸς τῆς Ἑλ-
λάδος, ὁ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50·
διὰ τὰς περὶ τὸν 10 λεπτά ἡ λέξις.]
Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν·
ὁ Ναυτόπαις μὲ Χιονοσκι. Παρῆς,
Θροῦμι, Μεγ. Ἑλλάδα.—ὁ Σεπε-
σιμένος Λόρδος μὲ Ἑλλ. Οὐρ. Γοργ.
Γοργ. Ὁλοσούδ. Βασκ. Ἀκροπολ.
—ὁ Συνδότης τῶν Βεσσαλλίων μὲ
Νεο. Ντετ. Βαβαρομ. Ἑλλ., Κορ.
τ. Βουν., Θροῦμι, Σουλιώτις. Ναυ-
τόπαιδα, Ζινέτ. — ἡ Ἐπτάλοφος μὲ
Ἰνέπλ. Χαρόν. Ἀγοισιολ., Ἡρώς.
Θρακιά, Ἰδ. Ἑλλάδα, Ὑν. Ἑλευθ.,
Ἀσπ. Νικ., Ἑλλ. Οὐραν., Φωχὸν
Χαμου., Μαρκησιαν. — ὁ Νεαρός
Ντεντεντ μὲ Γλυκὸ Παρῆ., Γοργ.
Παροπ. Ὁρ. Θαλασσοπ. Ἀκροπολ.,
Μοδῆρ. Ἰδιότροπην, Γκαρτζιέλλ.,
Βασιλῆδα.—ἡ Σφιγὴς μὲ Μίν. Ζέξ.,
Ἀστ. τ. Ἀξ., Στεγαμ. τ. Ἀσπ.—ὁ
Ονειροπόλος Καλαμών μὲ Σεπ. Λορ.
Κυαν. Λαβ., Βασ. Βουλγαροκ.,
Μανόν, Γοργὴν Παροπ., Τρισπύ.,
Γροβνίαν.

Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς
ἐπιστολὰς τῆς: Ποιητὴν Ἑλληνοπού-
λαν (πολὺ ἐχρήμα πού εἶσαι τώρα
πλά). Ἀλέξ. Θεοδωρ. (στειλὲ μου
τὸ πρωτόδικον, νὰ ἰδῶ πρῶτα ἂν μὴ
κάνῃ) Μεγάλην Ἰδιαν (βραδύνῃ
στειλὲ) Μπουμπουλῆν (διαβίβωθῃ)
Μαρ. Βουγ. (τὰ φύλλα ὑπάρχουν, πρὸς

30 λ. ἐκαστον) Κων. Κοκ. (θερμὰ
συλλεπητήρια) Δ. Γ. Μ. (ὁ «Νου-
μα» δὲν ἐκδίδεται πλέον) ἔδειξε σὺ
γράμμα σου εἰς τὸν κ. Σ. ὁ ὁποῖος·
ἐυχαρίστησε πολὺ) Ἰδεώδες τῶν Ἑλ-
λήνων (δῶξα τῷ Θεῷ!) Ὑπεσφάρος
Ἑλλῆν. (δὲν εἶδε, τόνομα, εἶδες ὅμως
τὸ ψευδώνυμό σου τὸ ἴδιο εἶναι)
Χουσομάλλον Ἀδρας (δλα μὰζι βέβαια)
Κικὴν Γ. Πισ. (ἵστευλα καὶ περι-
μένω) Ἀντοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ) τῇ Ἀρ. Σανθῇ
περατικῇ) Ὑθὸν τῆς Ἑλλάδος (πρό-
πει νὰ φροντίσῃς ὥς τότε νὰ εἶσαι ἐν
τάξει) Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν (ποῦ
ἔκαμε τὴν Στατιστικὴ καὶ βρῆκε ὅτι τὰ
περισσότερα κομμάτια τῆς Σ. Σ. Σ.
ἦταν φέτος τοῦ Νικητοῦ τῆς Ἀύριον,
τὰ δὲ περισσότερα Π. Π. τοῦ Σεπε-
σιμένου Λόρδου) Φρέντον (τὸ φευδὸν-
υμό σου δὲν ὑπῆρχε τῇ Συλλογῇ· τώρα
τὸ ἐσημεῖωσα· περιώρισα τὸν ἀριθμὸν
τῶν λέξεων, γιὰ τοῦτο μὴ χρειάζονται κομ-
μάτια μικρά) Ἀρελὸς Ἀμυνιωτάκι
(περαστικῇ) Ἑθνικὸν Πόθον (ἔχει
καλῶς) Φαληρικὴν Ἀύραν (μὴ τὸ
ἀλλάξῃς) ἔστειλα) Σπινθήρα τῆς
Ἑλευθερίας (ἡ γνώμη μου εἶνε λαμ-
πρά· σὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰδουσαν
Συλλογὴν) Ἀκτινοβολοῦντα Ἥλιον
(δὲν εἶπα νὰ μὴ τὰ γράφετε δλα μὰζι,
ἀλλὰ τὸ κάθε τι χωριστὰ καὶ ἀπὸ τὴ
μὰ ὅψι τοῦ χαρτιοῦ· πῶς μπορῶ
τώρα νὰ χρησιμοποιοῦμαι αὐτὰ ποῦ
στέλλεις· νὰ τὰν γράψω, δὲν ἔχω και-
ρὸ) Τρελλοσρακεϊάδα (ἔλαβα, εὐχα-
ριστῶ· βραδύνῃ ἔστειλα) Τελευταῖον
Παλαιολόγον (διὰ τὸ 1919) Ἀρ. Ἀθ.
Ρ. (καί, σήμερα τὸ διορθώσω) Δημ.
Σ. Κοκ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεπλάθ-
μα) Ρωβῶρον τὸν Κατακτητὴν (δὲν
περιφράξῃς) Φουρὸν τῆς Ἑλλάδος (ὄχι,
δὲν γίνεται ἀντὶ αὐτὸ νὰ βάλω κ.) Ἑλ-
ληνικὸν Κανόνι, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ,
ἔστειλα) Μεγάλην Ἑλλάδα, Σβέντιον,
Ἀνθροπὸν, Ψωφιδίον, Τοανματιαν
τοῦ Μπιζανίου κτλ. κτλ.)

Γεώργ. Ν. Κ., Ἀθήνην, Ὁρ. Θα-
λασσοπούλι, Σεπεσιμένον Λόρδον,
Αἰθριον Οὐρανόν, Γιώταν, Νάοκιο-
σον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)
Δαρνοστ. Ἡρώς, Βαβαρομ. Ἑλ-
λάδα, Σενθριον τῶν Βεσσαλλίων,
Ναυτόπαιδα (ἔστειλα.)
Εἰς δους ἐπιστολὰς ἀνέγραψα μετὰ
τὴν 3ην Δεκεμβρίου, θάπνευσω εἰς
τὰς ἐπιστολὰς.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἐνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος,
24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ. 3,
ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι,
25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος ἀρρα-
πίος δρ. 10 καὶ ῥαμμένος δρ. 11.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου,
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Λε-
πτά 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ
δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Οἱ Χρυσόδοτοι τόμοι ἐξητηγῇ—

θησαν· ἕνεκα δὲ τῆς ὑπερόγκου
τιμῆς τῶν βιβλιοδετικῶν δὲν θὰ
δῶσμεν πρὸς τὸ παρὸν νέους, διό-
τι τώρα στοιχίζουσι τὰ δετικά ἐκά-
στου χρυσόδ. τόμου δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 179ου Διαγωνισμοῦ
Ἀύγουστον Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ
λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου,
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι-
ευθῇ, δπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων.]

13. Δεξιόγραφος

Με μετοχή ἀμφίδο
Γνωστὸν ἐνὶ νόθῳ
Κ' ὁ «τελευταῖος» Ἑλληνας
Εὐθύς, ἐφανερῶθῃ.
Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Γαλαξίου

14. Συλλαβογραφίος

Χωρὶς τὸ ὅλο μου δὲν ζῆς.
Μ' ἂν τὸ διχοτομήσῃς.
Ἀπλούστεται δὴ σύμφων
Θὰ ἰδῇς καὶ θέτησῃς.
Ἐστάνη ὑπὸ Παν. Γ. Δαμηγάτη

15. Στοιχειοτονόγραφος

Μεγάλῃ δυνάμει προσάλλει
Ἀπὸ μιὰ νῆσο Ἑλληνική.
Ἄν βγῇ ὅλως διόλου τὸ κεφάλι
Κ' ὁ τόνος μετακινήθῃ.
Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἰδέας

16. Κυβόλεξος

* * * = Σύνδεσμος.
* * * = Ρῆμα.
* * * = Πρόσωπον τῆς Π. Γρα-
Καὶ καθεῖς; τὰ ἴδια. [φῆς.
Ἐστάνη ἀπὸ τὸ Ἀθάνατο Εὐζωνάκι

17. Ἐπιγραφή

Ι
Ε Ρ Α
Τ Ν Α
Π Α Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς Ἐπιγρα-
φῆς αὐτῆς.
Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

18—19. Μεταμορφώσεις

1.—Ὁ Φόβος διὰ 5 μεταμ. νὰ
γίνῃ Ἰσμός.
2.—Ἡ Τῆνος διὰ 5 μεταμ. νὰ
γίνῃ Ἄηλος.
Ἐστάνη ὑπὸ Ἑλλ. Δ. Σκελληροπούλου

20. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον
τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτε-
λοῦν Μυστήριον.

1, Ἄγιο; ἐκ τῶν Πατέρων. 2, Ἀρ-
χαῖος βραχίον; τῆς Ρώμης. 3, Πρω-
τεύουσα εὐρωπαϊκή. 4, Ζωτικὴ οὐσία.
5, Μοῖρα.

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς Σταυροφόρας

21. Ἑλλειπασύμφωνον

ιχ - η - ῥοα - η - εἰ
Ἐστάνη ὑπὸ Μαρ. Ν. Κοτζί

22. Γεῖρος

Ἡ [Ἐργαλειὸν] Ἡ [Μαῖος]
Ἐστάνη ἀπὸ τῆς Λευτεροστοῦς Σκλάβου
Παρόδραμα:—Ἡ ἐσπέρη λέξις τοῦ
ὕψ. 20. 5—9 Μαζικοῦ Πρακτικοῦ
εἶναι ἄγος (καὶ ὄχι ἄγχο· ὡς ἐτυμολογῇ
κατὰ λέξιν).

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομη-
ταί, τῶν ὁποίων ἔλθῃν ἤδη ἡ
συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνα-
γώσουν. Εἰς τοιαύτα περιστα-
σεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπι-
τρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔρ-
γον μας.

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις με-
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Π.
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ λέξ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—12']
Θρακικὸν Ἰδεώδες, εὐχαρίστω
χομῇ Δ]σις: Βασιλέως Π.
49, (Θεσ)νίκη. — Ἡρωϊκὸ Θρακί

[10'—13']
Ὁραῖο Θαλασσοπούλι, χρόνια
λά. ΨΩΦΙΔ

[10'—14']
Λευτεριά, εὐχαρίστω γιὰ τὰς
ρητήρια· καὶ τὸ δικό σας τετ-
ώραῖστατο! Μεγάλη Ε

[10'—15']
Χιονισμένο Δάσος, δὲν Σα; ἐ-
σα νὰ μὲ μαντεύσῃς ἐν τῷ
γὰ τὸ τὸσον σπουδαῖο κατὸρ
Σα;... Σας... συγχάρω!!!

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[10'—16']
Κυανόλευκο Λάβαρο, τὸ ὑπερ-
ώρατο ψευδώνυμό Σας, ποῦ ἐγ-
ει τόσα καὶ τόσα, πρέπει ἀπ' ὅλα
ψηφιστῇ Σας; ἐγγυώμεθα λοιπὸν
μὴν ὑποστρέψῃς!

ΠΤΗΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ
ΛΕΑΝΔΡΟΣ Γ. ΖΟΥΚΗΣ
ΠΡΟΣΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥ
ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ
ΤΣΑΧΠΙΝΑ

κλπ. κλπ.
[10'—17']

Μέσα στοὺς δέκα ποῦ θὰ ψῃ-
ῖς; θάναι ὠρισμένως; τὸ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΚΡΑΤΟΣ ΑΝΙΚΗΤΟΝ

ἔσθηναι; «Κράτους» ἡ ἑλλάς-
Δ τοῦδε ἀπευθυνθῇτε: Γ. Κουλο-
κην, Ἀγίου Κωνσταντίνου 33, Ἀθ.

[10'—19']

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥ

Ὑποψηφία Δημοψηφίσμα

[10'—20']

Τὴ θερμὰ μου συγχρητήρια
Κυανόλευκο Λάβαρο, γὰ τὸ
ὅτι τῆς ὥρεϊς; ἀπάντησάς, Του
Κυριακή.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛ

[10'—21']

Η νίκη θὰ ἐκπληρώσῃ τὴν

ΕΛΠΙΔΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ

Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλ.
ἐλήφθησαν ἀπὸ 29 Νοε. ἔως 6
Συνδεδεμένοι μετὰ 25 λεπ.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Ν. Πολίτης, Γ.
Βαλῆς, Θ. Λέκας, Κῆμα τοῦ Αθ.
Εὐστοκίου Α. Παντελῆ, Α. Ν. Κο-
λῆς, Χιονισμένο Δάσος, Κόκκων

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀσπὴ τοῦ
ΑΡΑΧΜΑΝΙΟΥ: Ν. Μ. Μπουλο-
ρας.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Π. Α. Ζῆς.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Α. Σ. Χερ-
ΓΕΤΙΑΣ: Γ. Α. Βλαχόπουλος,
ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Σ. Δεσφύς,
ΚΑΡΔΙΑΣ: Ν. Παπαγιω-
νου.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΙΟΥ: Α. Κ. Γεω-
ΠΕΡΑΙΑΣ: Νικητὴς τοῦ Σπ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάμει
θὰς καὶ ὅσον τὸν ἀποστέλλαντος
ἔσθον μόνον μετὰ τὴν λύσιν τοῦ
ἔσθον εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐλπί-
σαν οἱ δύο: Ἀγ. Κ. Γεωργίου ἐν
λογισμῷ καὶ ἀμνηστίας Στ. Χρ.
ἐν Θεσσαλονικίᾳ, οἱ ὅποιοι ἔ-
ψησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανου-